

„Aleluja. Moje ovce slyší můj hlas, praví Pán, já je znám a ony jdou za mnou. Aleluja.“ Jan 10, 27

S LOVO NA LEDEN NOVÝ ROK 2006

Přelom letopočtů je emočně nabitý u každého člověka. Staré pomíjí a nové se rodí. V celém světě patří slavnost Nového roku ke kulturnímu životu národů. Ve všech dobách a kulturních tradicích lze vystopovat jisté *traditio et cultus* - formu připomenutí si naplňování času každého z nás. Slavení Nového roku vyznačuje nový začátek života a obnovení světa. Například ve starověku byl v rámci novoročních ritů symbolicky vytvořen nový čas a uskutečněno nové stvoření kosmu: ohně v domě a v chrámě se uhasily a znovu zapálily, předváděly se rituální hry, zvláště boj s drakem, a veřejně se přednášely mýty o stvoření světa. Před novoroční slavností se rituálním očišťováním, postem a askezí musely odčinit viny nahromaděné během roku nebo se přenesly na „kozla hříchu“ a vyháněly (viz Encyklopedie náboženství, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 1997, str. 246).

Novým rokem ukazuje předcházející do budoucna. Kdo by nechtěl tušit svoji budoucnost? A to především možnosti uskutečnění toho, co si sám nejvíce přeje. Proto si leckdo v předvečer prvního ledna dává osobní předsevzetí k naplnění své vize dobra; definuje, co se pokusí vlastním přičiněním změnit k lepšímu se zcela upřímným rozhodnutím. Leč životní praxe nám všem je důkazem, jak se můžeme mýlit nejen v cíli, nýbrž i ve vytrvalosti k jeho naplňování. Proto rád odpovídám na dotaz, „jak se ti daří“ slovy „*Jak dá Pán Bůh a jak se přičiním*“. Víme totiž, že na věčnosti je stále počítáno s naším rozhodováním se pro et contra a aktivním ko-operováním s Boží vůlí projevovanou především v našem svědomí. Symbolicky je to vyjádřeno v Lukášově Evangelii slovy Panny Marie „*fiat*“: „*Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova*“ (viz Lukáš 1,38) či odpovědí svěcence v katolické církvi na dotaz světitele, zda je připraven sloužit Bohu a plnit jeho Dílo spásy slovy: „*ad sum*“ – zde jsem.

Je to náročné zadání nezávislé na naší vůli od prvního dne základní školy. Tímto okamžikem bereme na sebe odpovědnost a úkoly až do posledního dechu našeho pozemského putování. Často jsme naplněni pesimismem, zda boj o lepší svět stojí za všechna rizika a lopotu, posměch a marnost. Zda vůbec kohosi podporovat v jeho slibech o proměně k nadějným vyhlídkám.

Existují znamení, jak se správně rozhodnout, komu uvěřit? Vždyť tolik hlasatelů, kazatelů a reformátorů i v církvi samé vábí svou vizí znalosti proměny světa k lepšímu.

Proto si položíme otázku, jak poznat toho pravého proroka obrácení okolního světa. Myslím, že odpověď dávají životopisy svatých, především zakladatelů řádů a kongregací, ať jsou to svatí Benedikt, Augustin, František, Ignác z Loyoly, Dominik, Norbert, Mary Wardová, ... až po soudobé zakladatele charismatických hnutí dvacátého století. Co mají všichni obdobného jako

viditelné znamení jejich povolání vést druhé? Mám za to, že tři charakteristiky jsou společné pro všechny minulé ale i budoucí reformátory.

1. **Osobní konverze.** Každý z nich musel projít osobním zráním a dozráním k intimnímu vztahu k Bohu a církvi, k poznání, že svět lze měnit jen osobní proměnou a ne bouráním soudobých struktur. Namátkově si připomeňme svědectví ve Skutcích apoštolských o obrácení apoštola Pavla (Sk 22,3-16). Nebo Jana Křtitele zvaného po matce Francouzce "František", jak při rozchodu se světem svého otce se svléká a bezbranně obnažený odchází do neznámé budoucnosti středem shromážděných diváků před rodným palácem, zvědavých, jak bude jeho spor s otcem vyřešen, etc.
2. **Zrození ohniska komunity.** Žádný z uvedených reformátorů neměl v původním úmyslu zakládat nová formální společenství. Jen a jen svou osobní proměnou získali postupně malou hrstku následovníků označovaných za spolu zakladatele, z nichž se jeden stal prvním nástupcem prvního představeného. Tato malá společenství se postupně rozrůstala až do početního stavu, že bylo třeba vydat pravidla soužití a směřování; právnicky řečeno předpis pro působnost a postavení ve specifickém povolání v Božím plánu spásy dané komunity.
3. **Poslušnost papeži – církvi.** Všichni ctíli autoritu papeže. Rozhodnutí Svatého otce, biskupů a zpovědníků bylo pro ně nezpochybnitelné. Viděli v rozhodnutí církve vůli Boha, kterému se rozhodli sloužit. Každý z nich se svého času osobně vypravil do Věčného města maje s sebou statuta nového společenství a doufaje, že statuta budou příznivě vyslyšena, posouzena, přijata a schválena. Z historie víme, že někteří z nich museli čekat dokonce roky, než se dočkali kladného výsledku. Tím jen vydali v pokoře svědectví věrnosti a poslušnosti.

Co z toho plyne pro nás na prahu roku 2006?

Poznání, že boj se zlem kolem nás a s osobní nedostatečností je trvalý program, na který se můžeme napojit. Vědomí, že svět nebyl nikdy lepší a vždy volal pro proměně. Přijetí, že to, co sotva můžeme změnit, jsme my sami a že naší upřímně míněnou snahou o změnu svého já můžeme ovlivnit své okolí. A že je to jen na našem Stvořiteli, který s námi počítá, jakou dá našemu konání řetězovou reakci.

Konečně katolická církev slaví na Nový rok slavnost Matky Boží, Panny Marie. Jo to jeden ze zasvěcených svátků, kdy je každému katolickému věřícímu uložena povinnost k účasti na mši svaté. Tím nás církev vybízí k sledování Ježíšovi matky v jejím naplňování „*fiat*“ a svatých mužů a žen, kteří tak po jejím vzoru činili a čerpali z její mocné ochrany a přímluvy. To nechat nás stále provází a posiluje v roce 2006.

Dobrou mysl a vše dobré

Josef Svoboda

I. 2. ZPĚVY MEZI ČTENÍMI (Cantus inter lectiones occurrentes)

Ve čteních k nám mluvil Bůh, jeho slovo volá po odpovědi. Ty, co se nám v liturgii po čtení nabízejí, nazýváme mezizpěvy:

- **Responsoriální žalm**, je nazýván také graduále (gradus=stupeň), protože se zpíval na stupních ambonu po prvním čtení. Má meditativní charakter. „Je nedílnou částí bohoslužby slova“ (IG 36). V lekcionáři je žalm s antifonou vybrán tak, aby odpovídal jednotlivým čtením. Má jej zpívat kantor od ambonu a lid odpovídat příslušnou antifonou.
- **Traktus** (cantus protractus=dlouho se táhnoucí zpěv) se užívá v době postní, kdy se nezpívá aleluja, je bez odpovědi lidu.
- **Aleluja** (=chvalte JHW, oslavujte Pána) je zvolání, které má oslavný charakter, stojící lid provolává Kristu slávu. Následující verš nás uvádí do evangelia. Aleluja se zpívá po celý rok s výjimkou postní doby. Židé zpívali a zpívají o hlavních svátcích „Hallel“ t. j. žalmy 113-118.

Ježíš zpíval tento chvalozpěv když vyšel na Olivovou horu. Pro nás má tedy úzký vztah k Poslední večeři, smrti a utrpení Páně. Náš život určitě není „Aleluja“, ale přesto je základem naší naděje to, že Velký pátek je přestupní a ne konečná stanice. Je jenom politováníhodné, že se tento důstojný a prastarý chvalozpěv často nahrazuje lecjakou písní z kancionálu o které vztahu k evangeliu by se dalo s úspěchem pochybovat.

- **Sekvence** (sequentiae=pokračování) vznikla opakováním konečného „a“ z aleluja, nazývaného „jubilus“. Aby zpěváci dostali nějakou podporu, byli v 9. Století pod jubilus napsány texty. Tyto hymny byli velice oblíbené, což dosvědčuje jejich počet přes 5000 uchovaných sekvencí. Pius V. je v roce 1570 zredukoval na 4: velikonoční, svatodušní, na Boží tělo a zádušní. V roce 1727 k nim přidal papež Benedikt XIII. sekvenci „Stabat mater“ o Panně Marii bolestné. Tento stav je zachován i dnes, i když se sekvence zpívá před „aleluja“ a ne následně.

I. 3. Homilie (Homilia)

Konstituce o liturgii SC rozumí pod tímto slovem „výklad tajemství víry na základě posvátných textů a pravidel křesťanského života během liturgického roku“ (srov. SC 52). Takový výklad známe již ze synagogální bohoslužby. Na rozdíl od kázání je homilie nasměrována k věřícím, jako „posila křesťanského života. Je *součástí* liturgie“ (srov. IG 41). Kázání má misionářský charakter, zaměřuje se na nevěřící, chce tyto „out seiders“ získat pro víru. Může stát samostatně, tak jako tomu bývalo před koncilem, když se zhasly svíčky na oltáři, kněz odložil mešní roucho, opustil oltářní prostor a začal kázat. V homilii se má biblické slovo setkat tady a teď s člověkem, zároveň jej hlouběji přivádět k slavení svatých tajemství (mystagogie). Homilie je tedy jakýmsi pojítkem mezi Božím slovem a Eucharistií. „Když chce člověk vpravdě někoho na určité místo vést, musí především dbát na to, aby ho našel tam, kde je a tam také začal“ (srov. Kierkegaard).

DPJ

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA ROK 2006

Denní modlitba Apoštolátu: Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den. Přináším ti v něm své modlitby, práce, radosti, i utrpení ve spojení s Ježíšem Kristem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje oběť sebe samého za záchranu světa. Duch svatý, který jej vedl, kéž je i mým průvodcem a vyzbrojí mě silou pro svědectví o tvé lásce. To vše přináším jako svou nepatrnou oběť, spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, zvláště na úmysly, které nám předkládá Svatý otec a naši biskupové pro tento měsíc (1. všeobecný - 2. misijní - 3. národní):

...na měsíc leden

1. Aby úsilí o plnou jednotu křesťanů přispívalo k usmíření a míru mezi národy.
2. Aby křesťané dokázali přijímat vysídlence s úctou a láskou a poznávali v nich Boží obraz.
3. Aby lidé projevovali solidaritu s těmi, které postihly přírodní katastrofy, a poznali, že pravá radost ze života není ve vlastnění, ale v umění dávat.

FARNÍ

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

Jak asi všichni víte, vždy na začátku kalendářního roku organizuje Česká katolická charita Tříkrálovou sbírku. Letos se jako vedoucí skupin přihlásili 3 mladí lidé z naší farnosti: Filip Worsch, Anička Dražilová a František Kucharský. Spolu se mnou tedy tentokrát vyrážely „do terénu“ čtyři skupiny v týdnu od 2. do 8. ledna v různých časech a v různém složení. My jsme např. vyrazili třikrát. Zvolili jsme si blízkou a frekventovanou lokalitu

v okolí Anděla. A jedna příhoda mi nějak víc zůstala v paměti: nejdříve jsme koledovali blízko vstupu do metra, ale když se nám zdálo, že v našich pokladničkách moc nepřibývá, rozhodli jsme se (Anička S. , Kristýnka D. a já) přemístit do blízkosti obchodního domu Carrefour. Blízko nás však postávala parta celkem mladých bezdomovců, kteří se také snažili od lidí dostat nějakou korunu. Jeden z nich dokonce přišel a vhodil nám do pokladničky asi 5 korun. Druhý však (bylo mu něco přes 20) nám od začátku naznačoval abychom, slušně řečeno, opustili jejich rajón, protože jim přebíráme potencionální dárce. My jsme mu s úsměvem naznačovali, že také máme svůj úkol, který hodláme dokončit. Postupně se blížila hodina našeho odchodu a dotyčný k nám přišel opět se svým návrhem. Tentokrát jsme se ho zeptali, jak se jmenuje a odkud je a všiml jsem si také, že má na krku medailku Panny Marie. Jeho dříve spíše strach nahánějící chování se změnilo a začal se s námi úplně normálně bavit o sobě, o tom, jak to nemá v životě jednoduché, ale že věří v Boha a ten že mu už jednou zachránil život. Rozloučili jsme se s tím, že na něj budeme myslet, aby se z té své situace dostal. Myslím, že už kvůli tomuto setkání mělo naše koledování smysl a pak: bylo by úžasné, kdyby i každý z nás mohl říci, že nejen souhra okolností či náhoda, ale „Bůh sám mi pomohl přežít“. *David Ž.*

PŘESTO

Lidé jsou nerozumní, nelogičtí a sebestřední.

Přesto je miluj.

Jestliže děláš něco dobrého, lidé tě budou napadat, že máš sobecké a postranní motivy.

Přesto dělej dobré věci.

Když máš úspěch, získáš falešné přátele a opravdové nepřátele.

Přesto se snaž uspět.

To dobré, co konáš, bude už zítra zapomenuto.

Přesto dělej dobré věci.

Poctivost a upřímnost tě činí zranitelným.

Přesto usiluj o poctivost a upřímnost.

Co tě stálo léta práce, může být přes noc zničeno.

Přesto pokračuj v usilovné práci.

Lidé často potřebují pomoc, ale když jim pomůžeš, obrátí se proti tobě.

Přesto lidem pomáhej.

Dávej světu to nejlepší, co máš a dostaneš ránu do zubů.

Přesto dávej světu to nejlepší, co máš.

Matka Tereza

LEDEN 2006 - VÝZNAMNÉ DNY, SVÁTKY, FARNÍ PROGRAM:

18.1.	středa	Panna Maria, Matka jednoty křesťanů
25.1.	středa	Obrácení sv. Pavla
31.1.	úterý	sv. Jan Bosko, patron mládeže

o. Daniel: 603 475 056
as. David: 603 894 989, 235 302 058

<http://www.studiodada.cz/farnostrepy/index.htm>
farnostrepy@tiscali.cz; david.zofak@tiscali.cz

Poselství svatého otce Benedikta XVI.

k XCII. světovému dni migrantů a uprchlíků (15. ledna 2006)

„*Migrace: znamení času*“

Drazí bratři a sestry!

Je to čtyřicet let od momentu kdy byl završen II. vatikánský koncil, jehož bohaté učení prostupuje mnohá pole života církve. Zvláště pastorální konstituce *Gaudium et spes* rozvinula pozornou analýzu komplexní skutečnosti současného světa, když hledala vhodné cesty, aby lidem dneška přinesla evangelijní poselství. Za tímto účelem, otcové koncilu přijali pozvání blaženého Jana XXIII. a zavázali se zkoumat znamení času a vysvětlovat jej ve světle evangelia, aby přinesli novým generacím možnost odpovědět vhodným způsobem na věčné otázky po smyslu přítomného a budoucího života a na správné uspořádání sociálních vztahů (srov. *Gaudium et spes*, č. 4). Mezi rozpoznatelné znamení času současnosti jistě patří migrace, fenomén, který nabyl velkých rozměrů během nedávno završeného století. Ta se stala důležitou vlastností trhu práce na světové úrovni a důsledkem mimo jiné, silného tlaku globalizace. Samozřejmě, na toto „znamení času“ mají vliv různé složky. To ve skutečnosti obsahuje migraci jak vnitřní, tak mezinárodní, násilnou a dobrovolnou, zákonnou a nezákonnou, podřízenou také nešťastnému obchodu s lidskými bytostmi. Nemůže být zapomenuta kategorie zahraničních studentů, jejichž počet ve světě vzrůstá každým rokem.

S ohledem na ty, kteří emigrují z ekonomických důvodů, je záslužné, aby byla odhalena nedávná skutečnost „feminizace“ tohoto fenoménu, neboli v něm rostoucího podílu žen. Ve skutečnosti, to byli dříve především muži, kdo emigroval, i když ženy nikdy nechyběly. Vydávaly se na cestu především proto, aby doprovodily své manžely či otce anebo aby se k nim připojily až tam, kde se ti mužové právě nacházeli. Dnes, i když se nadále vyskytují početné případy tohoto druhu, se ženská emigrace stává čím dál více autonomní, protože ženy samy překračují hranice vlasti a hledají zaměstnání v cílové zemi. Někdy se také migrující žena stává hlavním zdrojem příjmu vlastní rodiny. Přítomnost žen je fakticky zaznamenávána převážně v sektorech, které nabízejí nízké mzdy. Jestliže jsou tedy pracovní migranti zvláště zranitelní, jsou ženy mezi nimi ještě zranitelnější. Nejčastější pracovní prostředí žen se skládá kromě domácí práce z asistence starším lidem, z péče o nemocné osoby a ze služeb které se týkají hotelového pohostinství. V těchto oblastech jsou křesťané povoláni k tomu, aby byl vyzkoušen jejich závazek vůči správnému jednání k migrující ženě, s ohledem na její rodinu a s uznáním jejích stejných práv.

Je vhodné v tomto kontextu zmínit obchod s lidskými bytostmi – a především se ženami – kterému se daří tam, kde jsou nedostačující příležitosti pro zlepšení vlastních životních podmínek, nebo jednoduše pro přežití. Pro obchodníka je pak jednoduché nabídnout vlastní „služby“ obětem, které často ani zdaleka netuší, čemu poté budou muset čelit. V takových případech to jsou ženy a dívky, které jsou určeny k tomu, aby byly vykořisťovány prací, téměř jako otrokyně a nezřídka také v sexuálním průmyslu. Jelikož zde nemůžeme propracovat analýzu důsledků takové migrace, hlásím se k odsouzení vyjádřenému již Janem Pavlem II. proti „rozšířené hédonistické a obchodní kultuře, která podporuje systematické vykořisťování sexuality“ (*Lettera alle Donne [Dopis ženám]*, 29. června 1995, č. 5). Zde je celý program spásy a osvobození, ze kterého se křesťané nemohou vymanit.

S ohledem na další kategorii migrantů, žadatelů o azyl a uprchlíků, bych chtěl poukázat na to, jak se všeobecně činí problém z jejich vstupu do jiné země, ale nikdo se již netáže po důvodu jejich útěku ze země původu. Církev se dívá na tento svět utrpení a násilí očima Ježíše, který byl pohnut lítostí, když viděl toulavé zástupy, které byly jako ovce bez pastýře (srov. Mt 9,36). Naděje, povzbuzení, láska a rovněž „fantazie lásky“ (Apoštolský list *Novo millennio ineunte*, 50) musí být podnětem k novému

závazku, lidskému a křesťanskému, který vede k pomoci těmto bratřím a sestrám v jejich utrpení. Jejich původní církve jistě neopomenou projevit svou starostlivost a pošlou asistenty stejného jazyka a kultury v dialogu lásky s partikulárními církvemi, jež je přijímají.

Ve světle dnešních „znamení času“ také zasluhuje zvláštní pozornost fenomén zahraničních studentů. Jejich počet, díky „výměnám“ mezi různými univerzitami, zvláště v Evropě, zaznamenává konstantní nárůst, s čímž souvisí následné problémy, a to nejen pastorační, které církev nemůže zanedbat. To se týká zejména studentů pocházejících z rozvojových zemí, pro které může univerzitní zkušenost znamenat výjimečnou příležitost pro duchovní obohacení.

Ve svolávání Boží pomoci na ty, jež pohnuti touhou podílet se na povýšení budoucí spravedlnosti a pokoje ve světě, vydávají svou energii na poli pastorační a služby lidské mobility, všem posílám, jako svědectví vcítění, zvláštní apoštolské požehnání.

Vatikán, 18. října 2005

Benedictus PP XVI